

LA VIDA D'UN LLAPIS

Hola, em dic Miner i no perquè vaig a una cova a buscar minerals sinó perquè sóc un llapis. Tinc un any de vida i fa poc que vaig sortir de la caixa de llapis. A la caixa vaig conèixer a uns amics però, ells van durar ben poc, perquè ells eren perfectes: tenien la punta perfecte, el cos perfecte i sobretot el seu color era perfecte!

Jo, com era d'esperar, vaig ser l'últim, però em va acollir una noia que es deia Ona. De primera vista em vaig quedar impactat, va ser la primera vegada que vaig veure una cara humana, l'Ona tenia els ulls blaus, la boca mitjana i el nas petit.

Amb el temps vaig veure que l'Ona no sabia escriure molt bé i feia classes de reforç. L'Ona anava a quart de primària (acabant el curs) i no era una nena bastant sociable perquè els nens es reien d'ella perquè no sabia escriure bé. Als patis, l'Ona no jugava amb ningú, el que feia era escriure un diari titulat: El meu dia a dia. Allà posava totes les coses que li passaven, no només escrivia coses si no que també dibuixava el que sentia. Es passava tots els dies fent el mateix, fins que, vaig sentir un clack, no sabia que havia passat però vaig veure la mina del meu cap pel paper.

-Aaaaiii!

Vaig cridar, l'Ona em va agafar ràpidament i em va treure punta, va ser una sensació molt rara, era entre pessigolles i mal.

L'Ona va acabar el curs i va passar a cinquè de primària. Només començar tots els nens de cinquè van rebre un ordinador i tots es van oblidar del llapis.

Ara, tots els exàmens o treballs els feien amb ordinador i fins i tot l'Ona va deixar de fer classes de reforç.

Vaig passar dies i mesos sense ser utilitzat per ningú, avorrit al estoig, només donava botes per tots els llocs perquè encara que l'Ona només utilitzes l'ordinador ella tenia que portar l'estoig a l'escola per si de cas...

Un dia vaig escoltar a l'Ona barallant-se amb la seva mare, discutien sobre els Jocs Florals, l'Ona no volia fer cap poema ni cap història ni res, perquè s'havia de fer en llapis! Però sigui com sigui tenia que fer-ho perquè l'escola l'obligava.

Va arribar el dia que l'Ona, a l'escola, com a mínim havia de fer l'esborrany d'una història. No va escriure res per por a que es riguessin d'ella, va estar tota l'hora fent que romiava idees. Al dia següent vaig donar-li idees d'històries a l'Ona en forma de dibuix perquè es pogués inspirar. Li vaig dibuixar: un castell al seu escriptori de casa, una cavaller a la seva carpeta i una princesa a la seva taula de l'escola.

A l'hora de seguir fent la història, l'Ona va començar. Va començar a fer una història amb els meus dibuixos, aquella tarda l'Ona no parava d'escriure perquè se li acudien moltes idees i jo li corregia les faltes d'ortografia.

Just aquella tarda va acabar la història i la va entregar a la professora. Tot un repte per ella!

Va arribar el dia dels Jocs Florals. Hi havia molta expectació!

Els jutges van anar dient el nom dels guanyadors, tercer premi, segon premi i primer premi. Per sorpresa de tots la guanyadora del primer premi va ser l'Ona, tota emocionada va pujar a l'escenari i va rebre el seu premi.

Aquest premi la va ajudar a tenir més confiança en ella, a socialitzar més amb els companys i a perdre la por a ser ridiculitzada.

Aquí acabo la meva història, ja no em queda molta punta, però un missatge us vull transmetre: mai critiqueu a ningú per les seves dificultats, tot al contrari, heu d'ajudar en tot el que podeu per fer sentir millor a les persones.